

Păcătuiesc, de te-oi iubi femeie...

Florin-Cezar CĂLIN

Atroce a fost viața pentru mine,
(cumplite nopți și zile dezlănate).
- Eu mi-am dorit să fie cât mai bine!
Dar viața nu mi-a dat deloc dreptate.

Pur sânge mi-este dragostea de tine,
(dovadă-i că adesea-s împușcat).
- În inimă ... cu tot ce îți convine!
Fiind eu brațul tău cel amputat.

Ești răsărit de vis născut în mine,
(coloana infinitului decent).
- Un rău care îmi face numai bine!
Și care, m-ai mereu, strigă prezent.

Femeie, te iubesc din nenăscare,
- Și niciodată nu am abdicat!
Răspunsului ... la trista întrebare,
"- De ce, de viață, am fost renegat?!".

Te voi iubi și pe cumplite geruri,
- În viața mea vei exista mereu!
- Să te ocupi de mine și în ceruri!
Când m-o chema la dânsul Dumnezeu.

Într-un final mi-ai dat tu o idee,
Încorsetată în noian de energie.
"- Păcătuiesc, de te-oi iubi femeie!"
Dar n-am să fac din asta ... datorie.

Brăila, iulie 2017